

Jokainen joulu heidän perheensä kokoontui viettämään joulua kartanoon. He söivät joulu illallista suuren salin pöydän ääressä, lautaset kilisivät ja puheensorina täytti salin kun he kertoilivat kuulumisiaan vuoden varrelta kuka missäkin oli vuotensa viettänyt. He asuivat jo poissa kotoa mutta jouluisin he palasivat kartanoon viettämään muutamaa rauhallista päivää ja nauttimaan toistensa seurasta. Illallinen jatkui, siirryttiin toiseen ruokalajiin. Oli jouluaatto ja välillä he vilkuilivat lahjoja jotka oli koottu suureen kasaan ison takan eteen jossa tuli räiskyi pitkissä haloissa. Ennenkuin lahjoja alettiin jakaa isä kertoi aina sadun. Se oli joka joulu erilainen ja muuttui hiukan sävyltään vuosi vuodelta sitä mukaa kun lapset kasvoivat. Nyt he olivat jo nuoria aikuisia ja heillä oli aina kiire. Vain Sheila, vanhin heistä asui enää kartanossa. Hänen sulhasensa oli rintamalla ja Sheila odotti häntä yhä. Muut Paul, Marty, Sarah ja Maureen asuivat osan vuotta poissa ja nauttivat elämästään naimattomina, sitoutumattomina omilla teillään. Vain John, keskimäinen heistä puuttui. Oli sota ja hän oli rintamalla jossa taistelut riehuivat kiivaina, eikä ollut tietoa koska hän palaisi lomalle. Ilta alkoi jo pimetä ulkona puistossa kun isä päätti ruokailun sanomalla "Nyt, kuunnelkaa tarkasti!" "Se joka teistä tekee ensimmäisen lapsen saa koko omaisuuden" Se pelästytti heidät, herätti pelkoa, kauhua. He tuijottivat toisiaan uskomatta kuulemaansa. He anoivat ja pyysivät mutta isä ei suostunut muuttamaan päätöstään. Se tapahtuisi jo ensi jouluna, he tajusivat kauhistuneina. Silloin jo tiedettäisiin kuka vei omaisuuden. Yhä uudelleen he anoivat ja pyysivät mutta isän päätös piti. Mutta he olivat kaikki vielä niin toivottoman nuoria "Sitä varten on puistoon rakennettu maja hääpareja varten johon he voivat mennä viettämään hääyötään." Siitä ei sen jälkeen keskusteltu. Vähitellen he siirtyivät suuren takan eteen tulen loisteeseen jakamaan lahjojaan. Siitä alkoi kilpajuoksu. Uuteen vuoteen ei ollut kuin viikko aikaa mutta kun se koitti olivat jo kaksi heistä, Paul ja Marty menneet naimisiin ja häitä oli vietetty. Sheilan väitettiin silloin maanneen naimisissa olevan miehen kanssa ja siitä tuli häväistys juttu jota ei enää voitu pitää salassa. Hän joutui lähtemään ulkomaille ja luopumaan kilpailusta. Alkuvuoden ensimmäisinä päivinä Sarah ja Maureen löysivät myöskin sulhaset itselleen ja häitä vietettiin kartanossa. Niin kilpailu jatkui tasaväkisenä. Helmikuu ja maaliskuu kuluivat hermostuneen odotuksen vallassa. Johnia ja Derekiä varrottiin myöskin lomalle mutta heitä ei kuulunut. Huhtikuu saapui ja ensimmäiset raskauden merkit alkoivat jo näkyä kaikissa neljässä naisessa ja voiton varmuus alkoi loistaa heistä. Sarahista ja hänen miehensä Erikistä, Maureenista ja Edgarista, Paulista ja Laurasta ja Martysta ja hänen vaimostaan Minnasta. Kaikki he olivat omasta mielestään ne jotka saisivat ensimmäisen lapsen ja omaisuuden, vaikkakin voittaja ehdokas vaihtui joka päivä. Sitten saapui kesäkuu helteisenä ja John palasi sodasta. Hän toi mukanaan nuoren kauniin naisen Mary nimeltään ja silloin kartanon John meni naimisiin. Häitä vietettiin kartanossa ja yöllä he menivät puistoon majaan viettämään hääyötään. Se oli silloin uusi ja haisi tuoreille laudoille. Ihmiset jännittivät heidän puolestaan. He olivat jo auttamattomasti myöhässä. Aamun koittaessa oli satapäin ihmisiä kokoontunut sinne puistoon hurraamaan ja osoittamaan suosiotaan heille, kun he astuivat ulos majasta verannalle hymyillen onnellisina aamuauringossa. Hitaasti he kävelivät puistoon ihmisten seurattessa heitä ja palvelijat kantoivat ruokaa ulos nurmikolla oleville pöydille. Me vietimme festit sinä päivänä siellä kesäisessä puistossa heidän kunniakseen. Istuimme nurmikolle ja söimme ja John ja Mary olivat siellä meidän kanssamme. Syötyämme ihmiset vaativat Johnia pitämään puheen. He hurrasivat ja huusivat kunnes John suostui ja istuutuivat sitten alas. He seisoivat siellä keskelläme ja John oli komea ja Mary voi hyvä jumala mutta se nainen oli kaunis! Sellainen luonnon kaunis johon ihastui heti ensisilmäyksellä eikä voinut lakata tuijottamasta. John puhui lujalla äänellä että he rakastivat toisiaan ja toivoivat esikoisensa syntyvän omalla ajallaan, sitten kun se tuntisi sopivaksi tulla tähän maailmaan. Kuului

hurrauksia ja huudahteluja. Miehiä jotka jotka olivat sotineet Johnin kanssa samassa komppaniassa kyselivät saivatko hekin käyttää majaa häyönään. Ihmiset hiljenivät. Siellä oli paljon häävieraita, mutta John tuijotti heitä totisena ja naurahti ja lupasi että kaikki jotka halusivat saivat käyttää majaa häyönään. Olkoon se nimetty Rakastavaisten majaksi tästä lähtien! Ja kaikki esikoiset! Mary puhui, jotka syntyvät yhdeksän kuukautta siitä yöstä saavat synnyinlahjakseen oman tilansa! Ihmiset kohisivat ja nousivat seisomaan. Alkoivat sitten villisti hurrata ja heitellä hattujaan. Se oli hulluutta jo! Katsos siihen aikaan suurin osa työväestä asui vuokratiloilla kartanon mailla. Ne olivat kartanon maita, olivat aina olleet. Sen jälkeen ryntäys sinne oli niin suuri etteivät yöt meinanneet riittää. Avoiliittoja solmittiin ennätysvauhtia. Kaikki menivät naimisiin, kaikki halusivat sinne viettämään häyötään. Se oli suosittua, viettää häyönsä siellä. Ihmisiä istui puistossa aina kymmeniä muutenkin ja viikonloppuisin siellä vietettiin juhlia. Meikin menimme sinne aikanaan Heljä ja minä. Se oli kaunista aikaa. Erkki syntyi... Voi en minä pysty puhumaan niistä ihmisistä vieläkään Ilta on nuori ja suloinen Ihmiset tanssivat kaduilla On sadonkorjuun aika Kukaan ei ole saanut lepoa Ilta on nuori ja suloinen Ihmiset väittelevät innoissaan Kuka on paras, kuka voittaa Kuka tämän kesän sadon korjaa Minä sanoin sinulle etten anna Minä sanoin sinulle etten anna Minä sanoin sinulle etten anna Etten anna Etten anna Tartu käteeni ja tule mukaani! Minä sanoin sinulle ettet saa Minä sanoin sinulle ettet saa Minä sanoin sinulle ettet saa Ettet saa! Ettet saa! Ilta on nuori ja suloinen Ihmiset tanssivat puistossa On sadonkorjuu juhlan aika Ja korean kattauksen Ilta on nuori ja suloinen kuin ruusut ja viini Taistelu jatkuu välillä kumpi tänä yönä on kauniimpi Ja minä seison varjoissa ja pelkään valoja Puiden lehvät piilottavat minut katseilta Tummat hahmot liikkuvat nuotion loisteessa Jokin nousee niiden keskeltä Yö on kypsä ja suloinen Juhla jatkuu villiten Tanssi muuttuu hurjemmaksi Mary huutaa "Minun on ensimmäinen lapsi!" Sinähän ymmärrät. Ihmiset elivät kuin viimeistä päivää. Juhlia vietettiin joka viikonloppu. John ja Mary olivat siellä myöskin. Humalaiset teloivat toisiaan ja kuka ketäkin. Ihmiset omistivat lisää ja lisää jo etukäteen. Se vei heiltä järjen. En minä siellä enää käynyt... Seurasin vain sivusta salaa mitä siellä tapahtui. Suuret kokot paloivat puistossa ja ihmiset tanssivat niiden ympärillä. Kesken niiden helvetillisten juhlien Mary sai keskenmenon ja synnytti pienen verisen räpäleen joka kuoli kohta synnyttyään. Mutta hän nosti sen räpäleen ilmaan voiton merkiksi ja huusi saaneensa ensimmäisen lapsen ja ihmiset yhtyivät siihen huutoon ja huusivat ja huusivat. Se oli kuin jonkin hirviön syntymä. Silloin oli elokuu. Muut naiset odottivat yhä raskaina lastensa syntymää. Se oli hirviömaista. Syksy tuli ja meni. Vettä satoi koko ajan ja juhlat olivat loppuneet. Naiset synnyttivät esikoisensa terveinä mutta... Tuli lokakuu ja marraskuu ja jälleen koitti jouluku. He istuivat kartanon suuressa ruokasalissa pitkän pöydän ääressä syöden ja juoden. John pöydän toisessa päässä ja Mary toisessa ja muut keskellä omilla paikoillaan. Kun he olivat syöneet he siirtyivät suuren takan eteen jakamaan lahjojaan. "Marylle" Joku sanoi ojentaan ensimmäisen lahjan hänelle. Mary otti sen ja avasi sen. Se oli laatikollinen satuja joita isä oli aina kertonut heille jouluisin. Päällimmäisenä oli se missä sanottiin että koko omaisuuden saa se joka tekee ensimmäisen lapsen. Kuva